

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXXVII. Fides Theodosii Junioris & sororum ejus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

CAP. XXXVI.

Quomodo eos, qui Joannem persecuti fuerant, postea facti sui pœniterit: & de reliqui- arum ejus translatione.

LIquanto post ipsæ quoque ma- gni doctoris reliquæ in urbem Regiam translatae sunt. Atque iterum fidelis populus, mari præ navigiorum multitudine instar continentis effecto, ostium Bospori ad Propontidem situm facibus obtexit. Hunc porro thesau- rum Regiæ urbi donavit is, qui nunc Imperium obtinet, qui & avi nomen præfert, & pietatem ejus integram at- que illibatam servat. Hic igitur oculo- s & frontem loculo admovens, pro parentibus suis supplicavit, petens ut iis, qui per imprudentiam peccassent, veniam concederet. Jam enim dudum parentes illius ex hac vita migraverant, ipsum admodum puerum, orbum re- linquentes. Sed Deus parentum & majorum ipsius, orbitatis mala eum ex- periri minime passus est: nam & piam educationem ei præstitit, & Imperium vacuum à seditionibus ac tumultibus donavit; & tyrannica consilia repressit. Memor itaque beneficiorum, aucto- rem suum assidue laudibus celebrat. Comites autem hymnorum habet so- rores suas, quæ perpetuam virginitatem colunt, & sacrorum oraculorum medi- tationem pro summis deliciis habent, & quæ egentium necessitatem thesau- rum tutissimum arbitrantur. Porro Imperator ipse, tum aliis multis doti- bus est ornatus, tum præcipue clemen- tia ac mansuetudine, & animi tranquil- litate, quæ nulla tempestate turbatur: ad hæc sincera & probata fide. Cu- jus certissimum argumentum allaturus sum.

CAP. XXXVII.

Fides Theodosii junioris & sororum ejus.

VIr quidam professione mona- chus, sed animo audacior, ad Imperatorem accessit, ut aliquid ab eo postularet. Quod cum sæpius frustra fecisset, tandem Imperatori Ecclesiastica communione interdixit, inæctoque vinculo discessit. Verum fidelissimus Imperator ad palatium reversus, cum jam tempus instaret convivii, & adessent convivæ, negavit se prius cibum sumpturum, quam vinculis solutus esset. Atque idcirco

A

Κεφ. λς.

Περί τῶν σερον γενημένων τοῖς ἀποπέμνεσιν ἰατρῶν τῆς ἐκείνου σκοπῆς μεταμέλειαι, καὶ τῶν ἐπιλελυμένων ἀπὸ μετακομιδῆς.

Χρόνω μέντοι ὑστερον καὶ ἀυτὰ εἰς διδασκα- λια τὰ λείψανα εἰς τὴν βασιλευσσαν μετεκόμισαν πόλιν, καὶ πάλιν ὁ πρὸς ὀμίλι- ὡς ἠπέερω τῶν πελάγῃ διὰ τῶν πορθημένων γε- σάμνηθ, τὸ βοσπόρι τὸ πρὸς τῆν πρὸς ἀντι- δισόματαῖς λαμπάσι κατέρυψε. τῆν δὲ ἐκείνη τῆν πόλιν τὸν θησαυρὸν ὁ νῦν βασιλευσ- πρὸς ἠνεκκεν, ὅτις πᾶν περὶ τὴν πρὸς πρ- εϊαν λαχῶν, καὶ τὴν εὐσεβείαν φυλάξας ἀ- κήρατον. ὅστις ἐπιθεῖς τῆν λάρνακιν καὶ τὰς ὀφ- θαλμῶν καὶ τὸ μέτωπον, ἐκείνην ἴσως τῆν γενηνηκότων πρὸς ἠνεγκε, συζητῶναι τοῖς ἐξ ἀγνοίας ἠδικηκόσιν ἀντιεολήσας. πάλιν με- γδὲ ἐτεθήκεσαν εἰς τὰς γυνεῖς, κομιδῆν νεοὶ ὀρφανεία κατὰ λιτότητες. ἀλλὰ πέεραν ἀντι- λαβείν τῶν ὀρφανείας ὀφείλιασεν ὁ τῶν πατέρων καὶ τῶν πρὸς γόνων θεός. πρὸς φῆς τε γδ ἀντι- μετὰ λαχῶν εὐσεβῶν παρεσκύδασε, καὶ τῶν βασιλείαν ἐφυλάξεν ἀσασίαθ, καὶ τὰς τυ- ραννικὰς ἐχαλίωσε γνώμας. τῶν δὲ τῆν εὐεργεσιῶν μεμνημένθ ἀεὶ, τὸν εὐεργετη- γασαίεθ τοῖς ὑμνοῖς. ἐχθρῶ κοινῶν τῶν ὑμνο- διάστας ἀδελφὰς, διὰ βίε τῶν παρθένων ἀσκῆσας, καὶ τρυφῆν ἠγεμένας μεγιστη τῶν θεῶν λογίαν μελέτην, καὶ θησαυροὺς ἀ- συλον νομιζῶσας τῶν δεομένων τὰς χεῖρας ἀυτῶν μέντοι τὸν βασιλεῖα πολλὰ καὶ ἀλλὰ ἐκός μὲ ἐχθρῶ καὶ ὀφιλανθρωπία καὶ πρὸς ἠ- τῆς, καὶ γαλήνη ψυχῆς ἰατρῶν εἰδεχομένην, καὶ πρὸς ἀκραφῆς τε ἔδῳ κινθ. καὶ ταῦτα σαφῶς ἐπιδείξω τεκμήριον.

D

Κεφ. λς.

Περί τῆς πίστεως Θεοδοσίου τῶν μικρῶν καὶ τῶν ἀδελ- φῶν αὐτῶν.

ΑΝὴρ πρὸς ἀσκητικὸν μὲν ἀσπασίμθ ὀβίον, βρασύερα δὲ γεσάμνηθ γυν- μη, πρὸς ἐκλήλυθε τῶν βασιλείων ἀπὸ τῶν δῆσθμθ. ἐπειδὴ δὲ τῆτο δρῶσας πολλὰ- κισ ὀδῶ ἔτυχε, τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ κο- νωνίας ἐκώλυσε, καὶ τὸν δεσμὸν ἐπιθεῖς, ἴσως- χάρησεν. ὁ δὲ πρὸς ὀβίος βασιλευσ, πρὸς ἐπι- μῆρος εἰς τὰ βασιλέα, καὶ ἔκαρπῶ κατέρυψε εἰς- εὐωχίαν, ἔ τῶν συσσίταν πρὸς ὀβίον, ἐκείνη πρὸς- λυθῆναι τὸν δεσμὸν, μετὰ λαχῶν πρὸς φῆς, καὶ τῆτο

δηένεκα πρὸς τὸν ἀρχιερέα τὸν ἀκρότατον ἐπεμψε, ὡς ἀκαλῶν ἐπιπέσει τῷ δεδωκότι τὸν δεσμὸν διαλύσει. Ἐπεὶ ὁ ἐπίσκοπος φησάντος μὴ χεῖναι ὡς παύσει ὅτι ἐν δέχεσθαι τὸν δεσμὸν, καὶ δεδωκότος ὡς λείπει, ὅθεν ἐδέξατο τὴν λύσιν, ἕως ὁ δῆσας σὺν πολλῷ τῷ πόνῳ (ῥηθῆεις, τὴν κοινωνίαν ἀπέδωκεν ἕτω τοῖς θεοῖς ὡς πρὸς δουκινόμοις. τότε δὲ ἕνεκα καὶ ἀνὰ τῶν εἰδωλικῶν σηκῶν ἀλειπόμην, ἐκ βαθρῶν ἀνασπαδῆσαι προσέταξεν, ὡς εἰς μεθ' ἡμᾶς ἐβουλεύετο μηδ' ἐν ἴχνῳ τῆς προτέρας ἐξπατάτης θεάσατο. τὴν δὲ γὰρ τὴν διάνοιαν τῷ βασιλεὺς ἐπέταξε νόμῳ τέτων ἢ τῶν ἀγαθῶν ἀπερμάτων διηγεῖται δὲ ἐπέταξε καὶ καρπῶν. τὸν γὰρ τῶν ὄλων δεσποτὴν προμηθέμηνον ἔχον. καὶ γὰρ ἠνικά βοίλος σκυθῶν τῶν νομάδων ἠγέμηνον, ὅν τε ἴσθον δῖεσθαι μὲν στρατῶν ὅτι μάστιγα πλείους, καὶ τὴν θράκην ἐδήσεν ἐλπίσει, καὶ τὴν βασιλῆα πόλιν πολιορκήσεν καὶ αὐτοῖς αἰρήσεν, καὶ ἀνάσσειν ἠπέλιποιήσεν, σκηπτοῖς ἀνώθεν ὁ θεὸς καὶ πρὸς ἡσθαίων, καὶ αὐτὸν κατέφλεξε, καὶ τὴν στρατὸν κατενόησεν ἀπασαν. τοῖς τὸν δὲ πρὸς τὴν περσικῶν πολέμου ὡς ποίηκεν. ἐπεὶ δὲ γὰρ ἐκείνοι τὴν ῥωμαίων ἀρχολίαν μεμαθηκότες, καὶ τῶν ἀστυγέτων ἐστρέψαντες, ὡς τῆς εἰρήνης ὡς ἀβελήκότες ἀπονδῆς, ἐπεκέρθη τοῖς ἀπολεμειῶν ἐδέει. τῆ γὰρ εἰρήνην τεταρρηκῶς ὁ βασιλεὺς, εἰς ἑτέρας πολέμους καὶ τὰς στρατηγῶν καὶ τὰς στρατιῶν ἐξέπεμψεν ὑπερλαβερῶς καὶ χαλάσει μεγίστην βάλων, τὴν ἐπὶ ταῖς πρὸς πορείαν ἐνώλησε, καὶ τὸν τῶν ἵππων ἐπέδησε δρόμον. καὶ ἐν ἑικοσὶ ἡμέραις, ἰσαεθμῶν ἐξάνδρασαν ἀδῆς ἐκίχυσαν, ἕως εἰς εἰρηνοῖς ἀφίκοιτο τὰς στρατιῶν συνήδρουν. καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν πολέμῳ, τότε δὲ αὐτὸς τὴν ἐπὶ τῶν βασιλέως πολιορκήσας πόλιν, καὶ ἀγελάσας ἀπέφηνε. πλείους γὰρ ἢ ἑκατὸν ἡμέρας, πασὺν δὲ ἰσορροπῆσαι τὴν πρὸς εἰρημένην κυκλώσει πόλιν, καὶ πολλὰς μὲν ἐλεπόλεις προσαναγκάσις, μηχαναῖς ἢ χροσάμην μυσταῖς, καὶ πύργους ἐξώθεν ὑψηλὰς ἀνίστασθαι, μόνον ἀνίστασθαι ὁ θεὸς ἀρχιερέας. δινόμῳ ἢ τῷ ὄνομα ἦν. καὶ τῶν πρὸς φερομένων μηχανημάτων τὴν ῥύμην διέλυσεν καὶ τῶν στρατιῶν τῶν ἡμετέρων τὴν πρὸς τὰς πολέμους ἀπειρηκῶν μάχην, καὶ τοῖς πολιορκημένοις ἐπαρκεῖν ἐτολμώντων,

unum ex familiaribus ad Episcopum misit, rogans ut mandaret ei, qui ligaverat, ut vinculum demeret. Cumque Episcopus respondisset, non à quovis vinculum accipio oportere, solumque eum esse renuntiasset, solutionem non admisit, donec is qui ligaverat, non sine multo labore quaesitus, communionem restituisset. Tantam fidem habebat divinis legibus. Hujus rei causa, ipsa quoque idolorum templa, quae adhuc supererant funditus destrui iussit, ut posterius ne vestigium quidem ullum pristini erroris possent intueri. Hanc enim sententiam Constitutioni super ea re datae inservit. Porro ex his bonis seminibus fructus assidue percipit. Habet enim Dominum hujus universi, qui ipsius saluti utilitatisque prospiciat. Nam cum Roila Scytharum hac illac vagantium Regulus, Istrum cum innumerabili exercitu transgressus, Thraciam vastaret ac depopularetur, ipsamque urbem Regiam obsessurum se & primo impetu capturum, ac funditus eversum esse minaretur, fulminibus & igneis turbinibus caelitus immisissis DEUS illum exullit, & universas ejus copias delet. Nec absimile quiddam bello etiam Persico praestitit. Cum enim Persae Romanos alibi occupatos cernentes, rupto pacis foedere, in vicinas sibi provincias cum exercitu irrupissent, nec ullus adesset, qui auxilium ferret: Pacis enim foedere confusus Imperator, & Duces & milites ad alia bella miserat: DEUS misso imbri, vehementissimo & ingenti grandine ulterius eos progredi vetuit, & equorum cursum inhibuit: adeo ut viginti dierum spatio, totidem stadia conficere haudquaquam potuerint, donec tandem & Duces ipsi advenerunt, & militares copias collegerunt. Priore quoque bello, cum iidem Persae urbem Imperatori cognominem obsidione cinxissent, Deus illos ludibrio exposuit. Nam cum Gotoranes rex triginta & amplius diebus supradictam urbem obsidisset, multasque ei testudines admovisset, & innumeras machinas adhibuisset: turres denique altissimas extrinsecus objecisset, solus ei restitit divinus Episcopus, Eunomius nomine. Is enim machinarum, quae admovebantur, impetum fregit. Cumque Duces nostri pugnare cum hostibus detrectarent, nec obsessis opem ferre auderent, ipse sese hostibus opponens,

urbem incolumem servavit. Et cum unus ex Regulis, qui Perfarum Regi parebant, more solito blasphemare ausus fuisset, eademque dixisset, quæ olim Raplaces & Sennacherib, & furore percitus incensurum se Dei templum minatus esset; divinus ille vir rabiem illam ferre non valens, unam ex balistis cui nomen Apostoli Thomæ inditum erat, ad pinnam muri statui iussit. Cumque ingentem lapidem ei imponi præcepisset, mox in nomine ejus, qui blasphematus fuerat, emitti mandavit, qui recta in impium illum regulum delatus, & in impurum os ejus impactus, & vultum comminuit, & totum caput contrivit; cerebrum denique humi dispersit. Quod cum vidissetis, qui exercitum collegerat, urbemque se capturum sperabat, discessit, re ipsa se victum confessus; metuque percussus pacem cum Romanis pepigit. Adeo summus omnium rector ac moderator Deus, fidelissimi Imperatoris curam gerit. Nam & ipse famulum Dei se profitetur, & convenientem Domino exhibet cultum. Hic ergo reliquias maximi illius luminis orbis terrarum, desideranti eas civitati reddidit. Verum hæc quidem postea contigerunt.

Ἰδοὺ ἀνὴρ ἀλασπίδιον ἔλαβεν ἡρώδης βασιλεὺς τῶν βασιλευμένων βασιλευμένων, τὴν σιγήτην βλασφημίαν τελομένην, καὶ τὰ ῥαψάκια καὶ συναχθεὶς φεγγαμένον, καὶ μανικῶς ἀπελήσθη τὸν θεῖον πυρπολήσει νεῶν, ἵνα ἐνεγκὼν τὴν λύπην ὁ θεὸς ἐκείνῳ ἀνῆκε, τὸ λιθοδόλον ὄργανον ἄρα τὴν ἐπαλξὴν τῆς ναικελδύσας, ὃς ἔλασος ἐλασὸν ἐπὶ ὠμῶν ἦν, καὶ λίθον μέγαν ἐπέθετο παρρησίῃ, ὃν τῷ ὀνόματι ἔβλασφημηθῆναι ἀφῆκεν ἡρώδης βασιλεὺς ἐκεῖνος καλενοχθεὶς, καὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἑλίας τῶν μισαρεῶν, τὸ τε ἡρώδης πονοδύσει, καὶ τὴν κεφαλὴν συνέτριψεν ἅπασαν, καὶ τὸν ἐγκέφαλον διέρανε τῆ γῆ. τῆτο θεασάμενος ὁ τὴν ἑραλίαν ἀγείρας καὶ τὴν πύλιν αἰρήσειν ἐλπίσας, ὡς ἔστ τὴν ἡπείραν διὰ τῶν πραγμάτων ὁμολογῶν, καὶ δείξας τὴν ἐρήνην ἰασείσασθαι ἕως ὅτων ὅλων παμβασιλεύς τῆς πύσης κήδεϊα βασιλείας. καὶ ἴδῃ καὶ ἰδοὺ τὴν δευτέραν ὁμολογεῖ, καὶ τὴν ἀμύπησαν τῶν δεσποτῶν θεραπείαν ἡρώδης βασιλεὺς. ἔτῳ ἑξήκοντος φωστῆρος τῆς οὐρανόσεως τὰ λείψανα τῆς πόσεως λαοδεδώκε πόλεως ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑστερον ἐχρηστο.

CAP. XXXIIX.

De Theodoro Antiocheni Episcopo.

Interim vero mortuo Innocentio, præstantissimo Romanæ urbis Episcopo, successit Bonifacius: Bonifacium deinde excepit Zosimus, Zosimum Celestinus. Hierosolymis vero post admirandum Joannem Praxilium Ecclesiæ curam suscepit, vir nomini suo egregiè respondens. Antiochiæ autem, post divinum Alexandrum Theodotus, castitatis gemma, Ecclesiam illam gubernavit: vir singulari mansuetudine & exacta vivendi ratione conspicuus. Hic Apollinaris sectatores reliquo gregi adjunxit, rogatus ut illos Ecclesiæ corpori aggregaret. Multi tamen eorum, pristini erroris haud obscuram notam retinuerunt.

Κεφ. λη΄.

Πεὶ διδοὺ τῆς ἐπιτοπῆς ἀντιοχείας.

Ἰννοκέντιον ὃ ἐκείνον τὸν ἀείρον τῶν ῥώμης ἐπίσκοπον, βομφάτιον διεδέξατο ζώσιμον, καὶ ἐπέταξε, βομφάτιον τὸν ὃ ζώσιμον, κελδύσας ἐν ἱεροβλύμοις ὃ μὲν τὸν θαυμασίον ἱεροδωτῆν, πρᾶξιον τὴν τῆς ἐκκλησίας ἐπιστολὴν κηδεμονίαν, ἀνὴρ τῶ ὄντι φερώνυμος. ἐν ἀντιοχείᾳ ὃ μὲν τὸν θεῖον ἀλέξανδρον θεοδότου, τῆς σαφροσύνης ὁ μαργαρίτης, τὴν τῆς ἐκκλησίας ἡρώδης παρῆλαβε, πρᾶξιον μὲν διαπρέπων, ἀκελεῖα ὃ βίος κοσμημένος. ἵδῃ τὴν ἀπολιναρίαν φρασίαν τοῖς ἀλλοῖς ἡρώδης ἀνέμιξε, λιπαρηθεὶς αὐτῆς ἐν ὄψει τῆς πόσεως πολλοὶ ὃ τῆτων διέμεναν τὴν ἡρώδης ἑρᾶν λῶσιν ἐπίσημον ἐχούσης.